Jak pisać szkolny program profilaktyczny?

GDYNIA
moje miasto

OŚRODEK
PROFILAKTYKI
I TERAPII
UZALEŻNIEŃ
W GDYNI

Czym jest Szkolny Program Profilaktyki Uzależnień (SPPU)?

Szkolny Program Profilaktyki Uzależnień można nazwać planem przeciwdziałania uzależnieniom, szeroko rozumianym zachowaniom ryzykownym, czy orientującym się wokół tych zagadnień, planem stworzonym na potrzeby placówki edukacyjnej. Składa się on z czterech części:

- diagnostycznej, dotyczącej kwestii przyczyn i skutków możliwego problemu, jak i również czynników ryzyka oraz czynników chroniących przed problemem uzależnienia, występujących w danej grupie odbiorców;
- określającej główny cel programu, wraz z celami szczegółowymi łączącymi się z osiągnięciem oczekiwanych rezultatów;
- opisującej planowane działania oraz metody realizacji tworzonego programu;
- ewaluacyjnej, podsumowującej dany SPPU.

Ocena merytoryczna

Merytoryczne kryteria oceny oferty	punktacja
Analiza problemu Dokładna analiza problemu z uwzględnionymi czynnikami ryzyka i czynnikami chroniącymi (dokładny opis i analiza problemu).	10
Cel główny i cele szczegółowe Określenie celu głównego oraz celów szczegółowych w odniesieniu do potrzeb grupy docelowej.	10
Metody i działania Metody i działania prowadzące do osiągnięcia celu głównego i celów szczegółowych (metody adekwatne do odbiorców działań).	10
Adresaci programów Określenie adresatów programu (liczba dzieci i liczba realizatorów zgodna ze specyfiką programu i wymogami konkursowymi).	4

Ocena merytoryczna

Merytoryczne kryteria oceny oferty	punktacja
Sposób rekrutacji uczestników do projektu	5
Kwalifikacje osób prowadzących zajęcia	6
Ewaluacja programu - dostosowana do specyfiki projektu i grupy docelowej, załączone narzędzia ewaluacji.	10
Koszt realizacji projektu (uzasadniony, adekwatny do proponowanych działań, prawidłowa struktura kosztów).	10
Scenariusze zajęć zgodne z założeniami, celami oraz metodami realizowania projektu, adekwatne do wieku grupy odbiorców.	20

Realizatorzy

- Dla osiągnięcia **długofalowych skutków profilaktycznych** kluczowe jest, aby realizator należał do środowiska szkolnego *np. nauczyciel, pedagog*
- Realizatorzy powinni posiadać odpowiednie kwalifikacje do prowadzenia planowanego programu:
  - Wykształcenie kierunkowe, studia podyplomowe
  - **Uprawnienia do prowadzenia rekomendowanych programów profilaktycznych (rekomendowanych przez KBPN, PARPA, ORE, IPiN)**
  - Dłuższe formy szkoleniowe (powyżej 80 godz.) *np. studium socjoterapii, studia podyplomowe, studium terapeutyczne*
  - Mniejsze formy szkoleniowe podnoszące wiedzę i umiejętności *np. z zakresu funkcjonowania rodzin dysfunkcyjnych, FAS, pracy z grupą, animowania zajęć profilaktycznych*

programy rekomendowane

Szukaj

System rekomendacji | Profilaktyka | Standardy | Programy | Wyślij wniosek | Napisz do nas | Biblioteka | Aktualności | O KBPN

- Teorie
- Strategie
- Program
- Ewaluacja

Profila

1. ARCHIPELAG SKARBÓW
2. PROGRAM DOMOWYCH DETEKTYWÓW „JAŚ I MAŁGOSIA NA TROPIE”
3. PROGRAM FANTASTYCZNE MOŻLIWOŚCI
4. LABORATORIUM WIEDZY POZYTYWNEJ
5. PROGRAM WZMACNIANIA RODZINY
6. SPÓJRZ INACZEJ DLA KLAS 1-3

Czynniki ryzyka

- Indywidualne:
  - Wczesne zachowania problemowe (zachowania agresywne, buntownicze)
  - Trudny temperament (impulsywność, nadpobudliwość, agresywność)
  - Wysokie zapotrzebowanie na stymulację (potrzeba wrażeń, poszukiwanie doświadczeń)
  - Deficyty poznawcze (niski poziom inteligencji, trudności w nauce, brak wsparcia)
- Rodzinne:
  - Niski status socjoekonomiczny (bieda, brak pracy, wyuczona bezradność)
  - Historia stosowania środków psychoaktywnych i uzależnień w rodzinie (zwiększa biologiczną i społeczną podatność na uzależnienia)
  - Choroby, niepełnosprawność i zaburzenia psychiczne (jako obciążenie biologiczne, ale także przyczyna wykluczenia)
  - Konflikty rodzinne (rozwód, nieumiejętność sprostania nadmiernym oczekiwaniom)
  - Doświadczenia traumatyczne (wykorzystanie seksualne, przemoc w rodzinie)

Czynniki ryzyka

- Wysoka dostępność alkoholu, narkotyków
- Negatywne przekazy medialne promujące przemoc
- Przedmiotowa postawa wobec seksualności
- Niepowodzenia w szkole (brak postępów w nauce, ubogie słownictwo, kłopoty z nauką)
- Negatywny stosunek do obowiązków szkolnych (wagary, nieodrabianie prac domowych)
- Odrzucenie przez rówieśników (brak kolegów, rówieśniczej grupy wsparcia, wykluczenie, bycie ofiarą przemocy)
- Zachowania problemowe u rówieśników oraz aprobata dla tego typu zachowań (przekonanie, że takie zachowania są oczekiwane)
- Wysoki poziom zagrożenia (przestępczość, przemoc, nieprzestrzeganie prawa)

Czynniki chroniące

- Silna więź emocjonalna z rodzicami
- Dobre relacje z wychowawcą, nauczycielami (dobry „klimat” szkoły)
- Zainteresowanie nauką, szkołą
- Poszanowanie norm, wartości i autorytetów społecznych
- Cechy indywidualne: samoakceptacja, umiejętność asertywnej komunikacji
- Konstruktywni rówieśnicy (relacje z rówieśnikami akceptującymi normy, z aspiracjami edukacyjnymi, prospołeczni)
- Zaangażowanie w konstruktywną działalność (kluby młodzieżowe, wspólnoty religijne, wolontariat)
- Przyjazne i bezpieczne sąsiedztwo (dostęp do ośrodków rekreacji, klubów, poradni, ośrodków interwencji kryzysowej)

Zrozumienie problemu

- Tworząc program profilaktyczny musimy dokładnie **opisać problem**, który chcemy rozwiązać. Należy więc przedstawić **dane** pokazujące występowanie problemu, jego zakres i skutki społeczne, jak również **ważne jego przyczyny**, szczególnie te, na które możemy mieć wpływ poprzez program profilaktyczny.
- Im większa liczba przyczyn, im bardziej skomplikowane uwarunkowania problemu, **tym mniejsze prawdopodobieństwo**, że uda nam się go całkowicie rozwiązać. Warto skupić się na jednym/kilku aspektach problemu.
- Należy odnieść się do posiadanej wiedzy o czynnikach ryzyka i czynnikach chroniących. Poszukać w „swojej sytuacji problemowej” czynników ryzyka, które swoimi działaniami jesteśmy w stanie zmniejszyć lub je wyeliminować.

Opis problemu

Profilaktyka uzależnień w środowisku szkolnym ma pomóc uczniom w zmianie zachowania i wyposażyć ich w umiejętności umożliwiające opóźnienie inicjacji substancjami psychoaktywnymi.

Dla zrozumienia problemu, jego opisu oraz stworzenia lub wykorzystania istniejącego programu profilaktycznego niezbędne jest zrozumienie na jakim poziomie profilaktyki będziemy pracować.

Trzy poziomy profilaktyki:

- Uniwersalna
- Wskazująca
- Selektywna

Opis problemu

- Skąd wiem o istnieniu problemu w mojej placówce?

Może to być wiedza „obiegowa” lub oparta na podstawach naukowych (wyniki badań).

Aby mieć pewność, że jest to rzeczywisty problem, powinien być on sformułowany w zgodzie z wynikami badań, diagnozą otoczenia, opiniami innych osób własnymi obserwacjami

- Dlaczego warto zająć się tym problemem?

Ważne jest przeanalizowanie, jakiego rodzaju zagrożenia odnoszą się w największym stopniu do grupy dzieci/młodzieży będącej potencjalnymi odbiorcami naszego programu

Profilaktyka uniwersalna

- skierowana jest do całego środowiska, w którym występuje ryzyko uzależnień *np. szkoła, miasto*
- celem jest przeciwdziałanie lub opóźnienie wystąpnienia zachowań ryzykownych *np. spożywania alkoholu*
- uwzględnia zaangażowanie innych grup mogących pomóc w działaniach profilaktycznych *np. rodziców*
- działa poprzez dostarczenie określonych informacji oraz wzmacnianie czynników chroniących

Profilaktyka selektywna

- skierowana do konkretnej grupy, gdzie wystąpił już wysoki poziom czynników ryzyka *np. młodzi wchodzący w konflikt z prawem*
- celem jest wyrównywanie szans tych uczniów poprzez zwiększenie kompetencji społecznych i zapewnienie wiedzy na określony temat *np. alkoholu, narkotyków*
- działania zwykle obejmują poradnictwo indywidualne, organizowanie czasu wolnego (stretegia alternatyw), socjoterapia, konsultacje psychologiczno-pedagogiczne

Profilaktyka wskazująca

- skierowana do uczniów, którzy wykazują wysoki poziom indywidualnego ryzyka rozwoju uzależnienia *np. uczniowie z zaburzeniami*
- interwencje wobec tych uczniów wymagają skoordynowanych działań różnych specjalistów *np. wychowawców, terapeutów, lekarzy*
- celem nie zawsze jest zapobieganie używania substancji psychoaktywnych; najczęściej jest to zapobieganie rozwojowi zachowań problemowych; zmiana wzorów używania na „mniej niebezpieczne”

Badania

- ESPAD (European School Survey Project on Alcohol and Other Drugs)

- Wzorce konsumpcji alkoholu

- Wzorce konsumpcji narkotyków

Grupa

„Prezydent Miasta Gdyni ogłasza nabór wniosków mający na celu przyznanie dofinansowania **gdyńskim szkołom samorządowym** na realizację programów szkolnej **profilaktyki uzależnień skierowanych do dzieci, młodzieży i rodziców**."

- Przedszkola z zerówkami – edukacja na poziomie kształtowania prawidłowych nawyków, *np. korzystania z tabletu*
- Szkoły podstawowe
- Szkoły ponadpodstawowe
- Rodzice uczniów – działania skierowane wyłącznie do rodziców (*np. warsztaty psychoedukacyjne*) lub rodzice biorący udział w niektórych spotkaniach w ramach projektu dla młodzieży
- całe środowisko szkolne *np. udział w biegu profilaktycznym*

Cele projektu

- **Cel główny** opisuje co chcemy osiągnąć, np. *ograniczenie spożywania alkoholu w sytuacjach towarzyskich przez młodzież lub zmianę postawy wobec spożywania alkoholu*

Celem programu profilaktycznego będzie zlikwidowane/ograniczenie występowania konkretnego problemu

- **Cele szczegółowe** (zadania) przedstawiają co należy zrobić, aby osiągnąć cel, np. *zmiana przekonania, że picie alkoholu jest konieczne do bycia akceptowanym przez rówieśników*

Cele szczegółowe (zadania) będą polegały na zlikwidowaniu/ograniczeniu przyczyn problemu

Znajomość przyczyn zachowań problemowych i zachowań ryzykownych pozwala odpowiednio określić cele szczegółowe programu profilaktycznego

Bardzo istotna jest **jednoznaczność, jasność i konkretność** formułowanych celów.

Cele i metody

Cele nie mogą być sformułowane zbyt ogólnie. Powinny być konkretne i możliwe do zmierzenia.

Sposób sformułowania celu szczegółowego może zadecydować o wyborze metody, np.:

- cel szczegółowy: „uczeń dowie się”,
  - metoda: wykład, pogadanka, ulotka
- cel szczegółowy: „uczeń pozna, odkryje, zrozumie”,
  - metoda: dyskusja, praca w grupach, metoda projektu

Forma „uczeń wie”, „uczeń potrafi” ułatwia przeprowadzenie ewaluacji.

Metody realizacji to konkretne sposoby, w jakie można zrealizować poszczególne cele szczegółowe, *np. przeprowadzenie ogólnoszkolnej debaty pt. Z kim chcę się przyjaźnić / Cechy dobrego kolegi*

Cele i metody

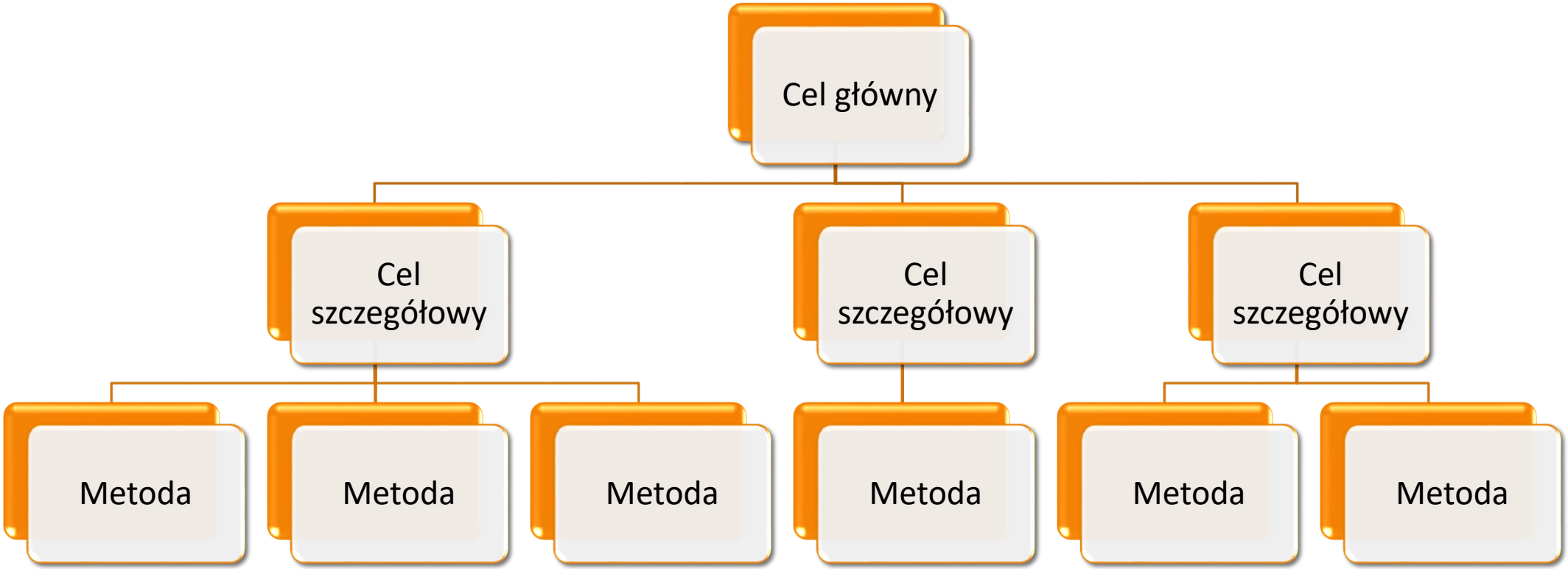

Strategie

- **Wiodące strategie profilaktyczne** to skonkretyzowane czynności, które posiadają udokumentowane w badaniach efekty - w tym zmiany w zachowaniu młodych ludzi - i mogą być zaklasyfikowane jako nadrzędne w projektowaniu działań profilaktycznych.

- **Uzupełniające strategie profilaktyczne** to takie podejścia, które nie tyle bezpośrednio wpływają na wyeliminowanie zachowań ryzykownych, co dopełniają dziania uwzględnione w ramach strategii wiodących, tym samym wzmacniając ich efektywność.

Strategie wiodące

- **Strategia kształtowania umiejętności życiowych** - polega na uczeniu lub wzmacnianiu takich umiejętności jak: asertywność, budowanie pozytywnego obrazu swojej osoby i poczucia osobistej wartości, komunikacja, określanie celów i sposobów ich realizacji. Może być realizowana np. w formie warsztatu kulinarnego w ramach, którego niezbędne jest współdziałanie w grupie.

- **Strategia edukacji normatywnej** - skupia się na uwewnętrznianiu norm przeciwko używaniu alkoholu, narkotyków, nadużywaniu urządzeń ekranowych, czy przedwczesnej inicjacji seksualnej. Strategia ta zakłada, że ludzie w swoich zachowaniach kierują się subiektywnymi przekonaniami na temat tego co myślą inni w grupie odniesienia. Przykładowo, jeśli uczeń jest przekonany, że „wszystkie osoby w jego wieku popalają marihuanę" to zadaniem tej strategii jest przekazać mu wiedzę opartą o wyniki rzetelnych badań. Uwaga – edukacja normatywna nie powinna przybierać żadnej z form tak zwanego „straszenia".

Strategie wiodące

- **Strategia rozwijania umiejętności wychowawczych** - odnosi się do wspierania rodziców, opiekunów oraz nauczycieli w lepszym zrozumieniu potrzeb i możliwości dzieci. Polega również na wzmacnianiu więzi rodzinnych. Efektem tej strategii ma być zwiększenie skuteczności wychowawczej. Realizacja tych celów może odbyć się np. w ramach warsztatów dla rodziców.
- **Budowanie więzi ze szkołą** - jest strategią nakierowaną na polepszenie atmosfery panującej w szkole, poprawę komunikacji pomiędzy wszystkimi grupami tworzącymi środowisko tej instytucji. Szkoła jest miejscem kluczowym w procesie nabywania umiejętności interpersonalnych i kształtowania poczucia własnej wartości. Przykładem tej strategii jest organizacja systematycznych, interaktywnych paneli dyskusyjnych o ciekawej tematyce dla chętnych (profilaktyka uniwersalna) lub wybranych (profilaktyka selektywna) rodziców i uczniów. W ramach tych działań sugeruje się uwzględnianie zarówno nauczycieli, rodziców, jak i uczniów w planowaniu i realizowaniu działań.
- **Włączanie naturalnych mentorów** - opiera się na umożliwieniu uczniom stałego kontaktu z dorosłą osobą spoza rodziny, która wspomagałaby ich w rozwiązywaniu problemów życiowych, wspierała emocjonalnie, doradzała w sytuacjach kryzysowych i ryzykownych. Taką osobą może być np. trener, nauczycielka prowadząca kółko zainteresowań, bibliotekarz – pasjonat, któremu bliska jest literatura młodzieżowa.

Strategie uzupełniające

- **Przekaz wiedzy** - jak sama nazwa wskazuje koncentruje się przekazie rzetelnych informacji dotyczących uzależnień od substancji psychoaktywnych (np. alkohol, narkotyki, dopalacze, leki) i uzależnień behawioralnych (np. uzależnienia od urządzeń ekranowych, zakupoholizm). Kluczowa jest tu forma przekazu – im bardziej będzie ona interaktywna, ciekawa wizualnie, angażująca uczestników tym bardziej będzie skuteczna.
- **Organizacja czasu wolnego** - obejmuje proponowanie uczniom atrakcyjnych, rozwijających ich zasoby aktywności, adekwatnych do ich możliwości i zainteresowań. Przykładem może być kurs żeglarski realizowany dla klasy w której pojawił się problem ze spożywanie alkoholu połączony z warsztatami dotyczącymi jego szkodliwego wpływu na rozwój fizyczny.

Strategie uzupełniające

- **Edukacja rówieśnicza** - zakłada, że modelowanie prozdrowotnych postaw jest najskuteczniejsze jeśli jest przekazywane przez bezpośredni kontakt z rówieśnikiem osoby wobec której chcemy zastosować działania profilaktyczne. Zatem istotne byłoby stworzyć bazę młodzieżowych liderów profilaktyki i współpracować z nimi tworząc określony program profilaktyczny poprzez włączanie ich w przekazywanie wiedzy np. na warsztatach, czy spotkaniach dyskusyjnych.

- **Trening umiejętności odmawiania** – niezwykle istotna strategia w kontekście siły presji rówieśniczej i wyzwań obecnej rzeczywistości szkolnej. Coraz częściej pedagodzy, nauczyciele i psycholodzy szkolni informują o problemach w klasach dotyczących zachowań ryzykownych wynikających z niskiego poziomu asertywności. Uczeń, który dołącza do klasy, ma słabsze oceny, jest innej narodowości, wyznania, koloru skóry, lub jego wygląd odbiega od panującej mody jest bardziej narażony na wzrost zachowań ryzykownych. Uczeń chcąc dopasować się do grupy w szkole gdzie one występują, będzie je podejmował. Tym ważniejsze są działania obejmujące naukę praktycznych umiejętności odmawiania

Metody

- Warsztaty (np. psychologiczne, rozwijające kompetencje społeczne, artystyczne)
- Otwarta dyskusja (zazwyczaj nakierowana na konkretny problem / kwestię)
- Spotkania z ciekawymi ludźmi / specjalistami (np. osobami, które doświadczyły problemu)
- Stworzenie koła zainteresowań, które mogłoby badać zjawiska związane z kulturą cyfrową (np. tak zwany hejt, sposób komunikacji na portalach, czy fenomen kultury selfie)
- Zorganizowanie konkursu dotyczącego wiedzy na temat uzależnień
- Przygotowanie wystawy fotograficznej związanej ze wskazanym problemem, wraz z wernisażem połączonym z inną aktywnością (np. wykładem)
- Przygotowanie materiałów dla rodziców i opiekunów, które pomogą im w uzyskaniu ważnych informacji na temat określonego problemu

Ewaluacja

Przeprowadzenie rzetelnej ewaluacji SPPU:

- może pozytywnie wpłynąć na kolejne działania profilaktyczne podejmowane w szkole (ewaluacja o charakterze formatywnym);
- ocenić rezultaty SPPU (ewaluacja o charakterze konkluzywnym)
- sprawdzić jak był wdrażany SPPU (ewaluacja procesu).

Ewaluacja może dostarczać ważnych informacji istotnych przy tworzeniu kolejnych SPPU.

Rzetelne przeprowadzenie tego etapu daje konkretną wiedzę, którą warto podzielić się z całym gronem pedagogicznym. Dane zebrane dzięki użyciu powyższych metod można również przedstawić rodzicom.

Ewaluacja nie jest instrumentem kontroli instytucji nadzorujących.

Ewaluacja

- Forma ewaluacji jest dowolna jednak musi ona być dostosowana do grupy wiekowej.
- Jej zadaniem jest zbadanie **czy założone w programie cele zostały osiągnięte** (co jest sukcesem, a co porażką?) *np. wiem jakie są aktywne (alternatywne) formy spędzania czasu wolnego; potrafię wymienić trzy szkodliwe skutki palenia papierosów.*
- Ewaluacja może być źródłem informacji dla realizatorów, ale **nie może badać WYŁĄCZNIE** satysfakcji z zajęć! *Ilu uczniów było zadowolonych z realizacji projektu? Ilu rodziców uczestniczyło w zaplanowanych dla nich zajęciach? Co było mocną stroną projektu? Co najbardziej się podobało uczestnikom? Jak uczestnicy oceniają realizatorów?*
- Aby zobaczyć zmianę potrzebne są dane na początku i na końcu realizacji programu
- Stereotypowo: Ewaluacja zaczyna się wtedy kiedy kończy się program? – **NIE!** Takie podejście praktycznie uniemożliwia ocenę skuteczności działań.

Ewaluacja

- Pytania ewaluacyjne o cel główny: Zmiana postawy wobec szkodliwości alkoholu Zmiana postawy jest realizowana przez osiągnięcie celów szczegółowych.
- Pytania ewaluacyjne o cele szczegółowe (czyli dotyczące skuteczności programu):
  - Wzrost wiedzy na temat szkodliwości alkoholu? Jakie znasz choroby powodowane przez spożywanie alkoholu?
  - Uczeń korzysta z różnych form spędzania czasu wolnego? Z jakich form spędzania czasu wolnego korzystasz? LUB informacja uzyskiwana z opinii/obserwacji wychowanka

Uwaga!!!

Ewaluacja **musi być tworzona wraz z powstawaniem projektu**, ewaluacja zaczyna się wraz z rozpoczęciem programu.

Należy unikać realizowania programów:

- **Programów zbyt krótkich.** Programy krótkie, trwające zaledwie kilka godzin lekcyjnych, nie rokują wprowadzenia istotnych zmian w zachowaniach dzieci i młodzieży. Wyniki badań naukowych wyraźnie wskazują, że aby spowodować ograniczenie picia alkoholu lub używania innych substancji psychoaktywnych, oddziaływania muszą być dość długie i intensywne (najlepiej 10–15 godzin w pierwszym roku) oraz utrwalane w kolejnych latach.
- **Programów prowadzonych wyłącznie przez osoby z zewnątrz, bez udziału nauczycieli.** Współczesna profilaktyka uniwersalna opiera się na systematycznej pracy wychowawczej, której nie zastąpią nawet najbardziej poruszające, jednorazowe lub krótkotrwałe wydarzenia. Dlatego też najlepszymi realizatorami działań profilaktycznych są osoby, które na stałe pracują z daną grupą dzieci lub młodzieży. Specjaliści zewnętrzni mogą oczywiście wspierać szkołę w realizacji jej zadań profilaktycznych, ale nie powinni wyręczać w tym nauczycieli.

Źródło: file:///E:/SPPU/Rekomendacje%202017%20PARPA.pdf

Należy unikać realizowania programów:

- **Programów, które nie przewidują aktywnej współpracy z rodzicami.** Wyniki badań naukowych pokazują, że najbardziej skuteczny jest przekaz docierający do odbiorców z wielu różnych źródeł. Dlatego też dwa najważniejsze w życiu młodego człowieka środowiska wychowawcze – rodzina i szkoła – powinny ze sobą ściśle współpracować, by zmniejszyć niebezpieczeństwo wystąpienia u dziecka problemów wynikających z nieodpowiedzialnych lub ryzykownych zachowań. Rodzice powinni być partnerami szkoły w realizacji działań profilaktycznych, a nie, tak jak uczniowie, tylko adresatami prelekcji lub warsztatów. Dobre efekty daje angażowanie rodziców np. do wykonywania wraz z dziećmi zadań domowych dotyczących treści profilaktycznych lub organizacja zajęć, w czasie których rodzice i dzieci wspólnie się uczą i bawią.

Źródło: file:///E:/SPPU/Rekomendacje%202017%20PARPA.pdf

Należy unikać realizowania programów:

- **Programów, których przebieg nie jest jasno opisany i nie mają one dobrze przygotowanych materiałów edukacyjnych.** Profesjonalnie przygotowany program profilaktyczny powinien być opisany w taki sposób, że każdy psycholog lub pedagog, który się z tym opisem zapozna, będzie dokładnie wiedział, jaki jest przebieg wszystkich aktywności i dlaczego zostały one zaplanowane w taki, a nie inny sposób (jakie są założenia i podstawy teoretyczne programu). Czytelny i szczegółowy opis programu zapewnia powtarzalność realizacji (…). Co więcej, autorzy programu powinni zapewnić wszystkim realizatorom i uczestnikom dobrze przygotowane pod względem merytorycznym i atrakcyjne wizualnie materiały. W oczach młodzieży to bardzo podnosi atrakcyjność programu, a nam pokazuje, że autorzy poświęcili programowi przynajmniej tyle czasu i uwagi, by dobrze przygotować materiały edukacyjne.

Źródło: file:///E:/SPPU/Rekomendacje%202017%20PARPA.pdf

Warto podkreślić, iż wszystkie **działania o charakterze jednorazowym, akcyjnym** (np. konkursy, pogadanki, spektakle) **nie zastąpią realizacji profesjonalnych działań profilaktycznych**, a ze względu na brak udowodnionej skuteczności w ograniczeniu zachowań ryzykownych mogą stanowić jedynie uzupełnienie programów rekomendowanych i o udowodnionej skuteczności. Niestety, jak pokazuje analiza danych z PARPA-G1, wciąż w samorządach dominują działania o niepotwierdzonej skuteczności lub wręcz nieskuteczne, takie jak: imprezy plenerowe, teatry profilaktyczne, pogadanki i filmy, zajęcia alternatywne, w tym sportowe, autorskie programy. Są one chętnie stosowane przez organizatorów/decydentów ze względu na łatwość ich wdrażania, możliwość zaangażowania dużej grupy odbiorców w jednym momencie czy też ich „widowiskowy" charakter.

Źródło: file:///E:/SPPU/Rekomendacje%202017%20PARPA.pdf

Harmonogram 2018 - 2019

- Nabór wniosków do drugiej edycji SPPU

19-30 września 2018

1-14 października 2018

- Powiadomienie o wynikach oceny merytorycznej

- Weryfikacja finansowa i przekazanie środków

15-30 października 2018

1 listopada 2018-30 maja 2019

- Okres realizacji szkolnych programów profilaktycznych

Konsultacje

Dział Profilaktyki

ul. Chrzanowskiego 3/5,

81-338 Gdynia

tel: 537 137 217

e-mail: profilaktyka@opitu.pl

poniedziałek - piątek w godz. od 8:00 do 14:00

OŚRODEK PROFILAKTYKI I TERAPII UZALEŻNIEŃ W GDYNI

- Jaki uczeń jest najbardziej problemowy?